

– Hvor skjønn kunne ikke verden være!

Itidsrommet 21. april til 6. mai stilte Malerverkstedet på Vidaråsen, ledet av Hannes Weigert, ut noen av sine malerier på Galleri KS i Tønsberg sentrum.

Da jeg besøkte utstillingen 22. april, opplevde jeg noe av det samme som da jeg besøkte Malerverkstedet for litt over et år siden: en direkte tilgang til bildene, til uttrykkene, til fargene, til formene.

Det er i grunnen vanskelig å sette ord på hvorfor man blir så grepet av dem. Jeg tror det har noe å gjøre med at de ikke er uttenkte eller beregnende, de er utilsørte, nakne, ekte – likevel ikke vilkårlige. Man merker mesterens blick og hånd i bildene, man merker rett og slett at malerne har gått i skole hos billedkunstneren Hannes Weigert. Dermed får man inntrykk av at noe i dette nesten rå uttrykket likevel bæres av en estetisk skolering, en oppøvet sans for farge og formvirkning. Men så bryter altså en ren skaperkraft frem gjennom bildene, som også bærer bud om individualiteten som har ført penselen.

Etter å ha sett bildene første gang fikk jeg følelsen av å være i nærheten av et estetisk kraftfelt, en tilgang til det skjønnne, ikke som pynt, men som skapende pågåenhet. Og Victor Frankls beskrivelse av kunstens betydning i konsentrasjonsleiren Auschwitz, der han selv var fange, fikk en ny aktualitet for meg. Han skildrer hvordan kunst- og skjønnhetsopplevelsen ble intensivert, og at denne intensiteten kunne få fan-

gene til fullstendig å glemme sin egen håpløse situasjon idet de så å si smeltet sammen med iakttagelsen. Frankl forteller hvordan en medfange en kveld kom styrtende inn i brakken mens de andre lå der frysende og sultne, utslitt nesten til døde av dagens arbeid. Han ropte at de måtte skynde seg ut for å se solnedgangen: «Der ute så vi da de dystert glødende skyene i vest og hele horisonten levende av rikt varierte og stadig skiftende, fantastiske skyformasjoner i overjordiske farger fra stålblått til glødende blodrødt, og under, som en kontrast, de øde, grå jordhyttene i leiren og den myrlendte appellplassen, hvor den brennende himmelen speilet seg i dammene. Etter å ha stått der grepet og tause i noen minutter, falt det noen stillferdige ord mellom fargene: – Hvor skjønn kunne ikke verden være!» De siste ordene beskriver godt den gleden og indre bevegelsen jeg selv merket da jeg i Malerverkstedet på Vidaråsen første gang opplevde bildene fra de fire malerne Arnkjell Ruud, Reidun Larsen, David Johansen og Tore Janicki.

Frode Barkved

David Johansen i atelieret på Vidaråsen – med utsikt til utstilling i Galleri KS. David er også mannen bak «Sort katt» (øverst) og bildet på forsiden av dette heftet.